

Robert.

Oversat fra Engelsk af Chr. Christensen.

(Fortset.)

Fra dette Øjeblik var Robert og Marston Benner og blev hver Dag stedse fortroligere med hinanden. Marston havde et vindende Bæsen, han var altid vel oppudjet, havde et godt Udseende, lagde Hånd på at faa sit Haar sat efter nyeste Mode, saa han ikke alene blev beundret af Værlingerne men endog tiltrak sig Synpigernes Opmærksomhed i den Grad, at de stundom, naar de blev sendt et Frinde ind i Værkstedet fik en Stofe, fordi de ventede for længe der inde. Om Søndagen præsenterede han sig altid i moderne Spadserdragt, Snipstole, spidsnæsede Støvler, Satten lidt paa Snur, Spadserestoffen svingende rundt i Haanden, og saa den uundværlige Cigar i Munden, hvilket alt gav ham et friskhyrdragt Udseende — i sine egne Tanter saa han meget mandig og aristokratisk ud, hvilket han satte Pris paa.

Under Marstons Indflydelse lod Robert sig lidt efter lidt lede længere bort fra det gode, ja, ligefrem Foragt for al Religion blev indpodet i hans unge Hjerte. Vel blev han ved at gaa i Kirke og til Søndagskole, fordi Hr. Majon forlangte, at alle hans Værlinge skulde gøre dette; men Robert betragtede det som en uundholdelig Byrde, og saa ofte det lod sig gøre, sneg han sig bort for at faa en Spadseretur med Marston, hvis Underholdning nu næsten var ham uundværlig.

En Søndag Eftermiddag bad Robert om Tilladelse til at gaa en Tur sammen med Marston, der — som Svend — ikke stod under saa skarp Kontrol som Værlingerne. Majon gav ham Tilladelse dertil, skønt han hellere havde ønsket at se ham i et andet Selskab. Saa snart de kom uden for Byen, trak Marston sit Cigarfuderal op afommen, rakte det til Robert med et „Gaa' en Surt?“

„Gaa' hvad?“ spurgte denne, der ikke forstod, hvad han mente.

„Na, du sjødt Ulykkelig!“ lo Marston; „det er rigtignok godt, at din fædre Mama ikke her eller hører dig nu.“

Bed Gentyndingen til sin Moder blev Robert et Øjeblik stille; Samvittigheden alte nogle stille, alvorlige Ord til ham; men han styndte sig at dæmpe denne Stemme ved at opmuntre sig selv til „ikke at være en barnagtig Nar nu.“

„Oho! skulde man lade Glæden fare ved Tanter paa sin Mama!“ udbød Marston drillede; men da han saa, at Roberts Udtryk kunde tyde paa lidt af hvert, styndte han sig at klappe ham paa Skulderen og sagde: „Kom nu gamle Dreng, jeg mente jo ikke noget med det. Vil du ryge en Cigar? Du skal snart faa lært at forstaa vort Sprog? I det han selv tændte en Cigar, rakte han efter Foderalet hen mod Robert. Denne havde aldrig prøvet at ryge før, men havde ofte ønsket det, da han delte den almindelige, naragtige Indbildning med mange andre unge Byre, at naar de først kan ryge Tobak, maa de betragtes som Mand, der her ses op til. Han benyttede da den gyldne Anledning, tog en Cigar og begyndte at ryge ligesom Marston.

„Det er rigtigt, min Ven!“ men tag det nu lidt læmpeligt til at begynde med,“ formanede Marston, da han saa, at Robert dampede Løg af alle Livens Kræfter.

De havde ikke gaaet ret langt, før Robert begyndte at blive syg. Der kom pludselig faadan en ejendommelig Fornemmelse i Halsen og Nævebenet, som om han ikke kunde synke og skulde kaste op; han begyndte at ryste over hele Kroppen, og den kolde Sved sprang frem paa Panden, medens alting løb rundt for ham.

„Højs!“ udbød Marston; „du har vist faaet nok af det den Gang, min Dreng; men bryd dig aldrig om det; det gaar straks over igen. Jeg var ogsaa daarlig, da jeg begyndte; men nu kan jeg ryge, til alting er blaa. Kom blot med mig, jeg skal snart kurere dig.“

Men Robert kunde næppe gaa, saa Marston maatte have ham under Armen, hvorpaa han førte ham ind paa en smal Stovsti, der ledte hen til et affides liggende Hus, over hvilket en grønmalet Mand var opstillet som Skilt, og Huset kaldtes derfor „den grønne Mand“.

Roberts Samvittighed var vaagnet og anlagde ham for, hvad han havde gjort og var i Færd med at gøre; men han var altfor syg til at kunne protestere, hvorfors Marston førte ham om til en Vagdr, hvor han syntes at være godt færdig; thi saa snart han havde givet en ejendommelig Vank paa Døren og sløjet, blev denne aabnet af en moderne paaklædt Kvinde, hvem Marston tilkaldte paa en meget fortrolig Maade. Robert var saa færdig i Sovebedet, at han var fuldstændig ligegyldig for alt, hvad der foregik omkring ham og med ham.

„Hello, Marston!“ udbød Vigen, da hun saa dem; „hvad er det? er han syg?“

„Sj! aa nej! for 2 Dre Enebæverin i lidt foldt Vand og saa lad ham ligge lidt, og han vil være fuldkommen rask. Han var bare i Færd med at ryge en Cigar, og Nagen gif den forkerte Vej. — Hvem er her inde?“

„Oh, Dyle og Barleagh og saa et Par mere.“

„Alle Benner!“

„Ja, du tror vel ikke, jeg vilde luffe andre end Benner ind?“ svarede hun, idet hun gif sin Vej.

Robert drak lidt Enebæverin og Vand, og det varede ikke ret længe, før han begyndte at komme til Kræfter og kunde sidde oprejst; dog — han var meget svimmel og daarlig til Pas.

„Nu er det nok snart godt igen“, sagde Marston; „Kom nu og stram dig lidt op, tag en Slurk mere af Kaffet, og du vil atter være paa Benene. Jeg har lyst til at introducere dig lidt til nogle af mine Benner; men du maa ikke skæde.“

„Jeg maa vist hellere gaa hjem,“ svarede Robert; jeg

hynes ikke rigtig, at — ihvert Fald, jeg kender dem jo ikke, — og desuden —“

„Desuden hvad?“ udbød Marston. „Du er bange for gamle Willis, er du? O, jeg bærer for dig, min unge Ven,“ begyndte han efterbærende Willis' Stemme; „jeg er bange, — meget, meget bange — du er paa en daarlig Vej.“

„Jeg er ikke rigtig vel, og jeg tror ikke —“

„Arer ikke hvad?“ kaldt Marston ham i Talem.

„Na, du er vist lige ved at gaa fra Concepterne nu. Ja, ja; gør, som du selv vil, jeg er lige glad,“ og han drejede sig halvt om som for at gaa sin Vej.

Robert stod tvivlraadig. Det var et Brøvelsens Øjeblik for ham. Kunde han jette over Frijselien nu, vilde det være en stor — maasse afgørende — Sejr for Fremtiden. „Gaa hjem,“ sagde Samvittigheden atter og atter.

„Gaa hjem,“ det er allerede forfærdigt, at du har bovet dig saa langt.“ Han tænkte paa sit Hjem og den Sorg, han netop nu stod i Færd med at berede de fædre der hjemme. I Jorgaars havde han netop modtaget Brev fra sin Moder — saa smt, saa fuld af Haab — og dog Frygt for, at han skulde komme ud paa de vilde Veje. Han havde svaret og jagt hende, at han vilde være god og følge den Vej, der fører til Livet. Og nu! desuden — om det skulde blive opdaget! han saa sig ængstelig om, som om han frygtede for at se nogen, der vilde fortælle Majon eller hans Fædre det hele. Alle disse Tanter før igennem Roberts Hoved i et Øjeblik — kun nogle faa Sekunder. Der var en Kamp mellem godt og ondt i ham; en Kamp, hvis Afgørelse skulde faa vidtrækkende Følger for hans Fremtid. „Du er bange,“ spottede og drillede den fristende Stemme, og netop fordi Robert i dette Øjeblik var en Kroyter, var han bange for at gøre, hvad, han vidste, var ret. Han overgav sig.

O, skæbningsbangre Øjeblik!

Marston lagde intet. Han havde Triumfen paa sin Side, den faldnes Triumf over at have bragt eet Menneske mere til Fald. „De jøve ikke, naar de ikke have gjort ilde; og deres Søn flyr fra dem, naar de ikke have bragt nogen til Fald,“ siger den vise Salomon. Derfor er daarligt Selskab og Kammeratskab noget af det allerfarligste — ikke mindst for unge Mænd eller Kvinder.

Robert var fra nu af et villieløst Bærtsøj i Marstons Hænder til at fremme dennes onde Planer, blive hans medskyldige og til sidst synke lige saa dybt, som denne selv var sunket.

Da de kom ind i det næste Bærelse, blev de mødt af en forvirret Talem i Munden paa hvoerandre, Klirren af Glas og lign. Marston gav sine Drillebrødre et Vink om at være lidt forsigtige, hvorpaa han introducerede Robert til dem. Det var et lavt, mørkt Bærelse i Vagenden af Huset, hvori fire unge Mænd sad indhyllede i Tobaksrøg, hver med sin lange Kridtpibe i Munden og et Glas foran sig. Midt paa Bordet stod en stor Silfde. Deres Ansigt var blussende røde og oppustede, Øjnene flimrende, og Samtalen blev ført i et simpelt Bøvelsprog spækket med Eder, hvilket Marston med Roberts ømme Samvittighed for Øje dog søgte at protestere imod.

„Jackson,“ henvendte han sig til en af de værste i Selskabet; „Vanden er ikke passende, ja ikke engang sømmeligt i et vænt Selskab.“ Han drejede i det samme en Finger om imod Robert, der stamfald og halvt bange sad ved hans Side.

„Nej, hør!“ udbød Jackson spottende; „mine Herre! tillad mig at introducere velbeværdige Hr. Marston til Selskabet; at han tager sig en Haar Enebæverin og Vand o. s. v. om Søndagen, skal jeg aldeles ikke omtale; nej, nei, det tier vi stille til. Men Marston, har gamle Willis været efter dig igen? Har han givet dig nogle hellige Indtryk for nylig? Du er alligevel et jølle godt Skind, James.“

„Stop nu lidt, Jackson,“ sagde den ældste i Selskabet, idet han gav ham et Buz under Bordet og meget fortrolig nikkede til Robert, idet han sagde: „Det er mig en Glæde at gøre Deres Bekendtskab, Hr. Johnsen; jeg haaber, vi maa ofte mødes og have mange glade Timer sammen.“ „Hør!“ lod det gentagne Gang fra hele Selskabet. Taleren var en Mand paa henvend de 35, en af disse, om hvem der siges, at de er sig selv værste; men selv om det kunde være sandt om ham, havde han dog ved sin daarlige Indflydelse ogsaa været en Enare for mange andre. Han var vel begavet og dygtig, men frygtelig doven; skønt paa Lastens Vej var han ikke absolut lastefuld. Han vidste, hvad der var ret, men gjorde, hvad der ikke var ret. Hans Indflydelse — jærligt paa unge Mænd — var næsten magisk. Han var en Mester i at fortælle Historier, hynde, efterbære andres Stemmer og Væner o. s. v. Han havde faaet en god Uddannelse og havde Betingelser for at skabe sig en selvstændig og god Stilling i Livet; men i Stedet for at tage sig sammen til noget ordentligt, slentrede han omkring fra den ene Skroftue til den anden, hvor der var et lystigt Selskab at finde, og alle Begne paa saadanne Pladser var en velkommen Gæst.

Samtalen sagtnede nu lidt, for Smithson var en Autoritet, som de alle adløde. Lidt efter lidt blev det saa stille, at en af Selskabet spurgte Marston, om han havde Livgognen udenfor, da han syntes, Selskabet lignede en Begravelse. De blev dog ved at ryge og drille, og stakkels Robert, der ikke befandt sig vel og aldrig før havde været i et saadant Selskab, maatte drille med, indtil det var Tid for ham og Marston at gaa hjem til Te. Aldrig i sit Liv havde han tilbragt en mere uhyggelig Søndag Eftermiddag end denne.

Stakkels Robert! Stridt for Stridt havde han i Gemmelighed forladt Sandhedens Vej, og nu var det kommet saa vidt med ham. Hans bedre Følelser og nye Forsætter var visnede bort, og de gamle Tilbøjeligheder til at give efter for Fristelser havde atter faaet Magten i ham. Hvor vilde dette ende? Havde han sagt nej, vilde Marston selvfølgelig have spottet og drillet ham, men han havde saa haft en god Samvittighed og var bleven bestyret i gode Forsætter; han vilde have funden Hjælp og Styrke til at gøre, hvad der var ret og været saa

lyffeligg. Men — han havde givet efter for Frijselien, var uhyggelig, og — hvad vilde Følgen nu blive.

Da han kom ud i frisk Luft, var han saa svimmel, at alting kørte rundt for ham, og det var, ligesom Jorden flygtede fra ham, naar han vilde sætte sin Fod derpaa. Han saa et Par af de andre hviisse sammen og le af ham; men det hele syntes ham som en Drøm. Marston var ikke videre glad over dette Resultat, da han vidste, at om det blev opdaget, vilde han faa sin Afsted straks. Efter en fort Raadslutning blev det saa bestemt, at Robert skulde gaa med Smithson hjem, og at Marston skulde gaa, at han var ikke rigtig rask og derfor gaaet til Sengs; naar saa Majon var gaaet til Aften-gudstjeneste med sin Familie, skulde de saa Robert ind ad en Vagdr.

„Hvor er Johnsen?“ spurgte Majon, da de sad ved Aftensbordet; „jeg mente, han var gaaet med Dem, Marston; er han ikke kommen tilbage?“

„Jo, Mester,“ svarede Marston, der kunde sige en Løgn uden at rødme; „han er kommen hjem, men da han havde Sovepindne, foretrak han at gaa i Seng og vilde ingen Aftensmad have.“

„Har han været daarlig i længere Tid? Han syntes da at være rask i Gaar,“ sagde Majon derpaa med et mistroisk Blif.

„Han var ikke rigtig vel i Aftes, Mester; vi arbejdede sent, ved De, og han var meget trætt; men jeg tror ikke, det har stort at betyde; jeg er sikker paa, han vil være rask i Morgen.“

Hr. Majon svarede ikke men saa med et betydningsfuldt Blif hen paa sin Sufru. Han havde i den senere Tid begyndt at fatte Mistanke til Marston og tvivle paa dennes hæderlige Karakter, og han besluttede at holde Øje med ham i Fremtiden og muligvis hindre Robert fra at blive altfor fortrolig med ham.

VII.

Verden kunde en Gang mig fornøje, Men der var kun Gangs i dens Smil; Med saa mange Løffelser den drog mig, Lovet meget, og jeg fulgte glad, Vidste længe ej, at den bedrog mig, Vidste ej, dens Skærlighed var Gad! Glemte var Hjemmet hjft paa Himmelstranden, Tabt var Arven, Gud mig gav som Barn, Sovende jeg laa paa Agrundstranden, Fangen, blødende i Sydens Garn.

„Overtrædets Vej er haard“, siger Bibelen, og Robert fandt snart ud, at det var sandt. Det lykkesdes Smithson at faa ham listet ind i Huset, medens Familien var til Aften-gudstjeneste, og Robert gif til Sengs, men selv kunde han ikke; pinlige, nagende Tanter trydte frem og tilbage i hans Hoved. Hvad om Majon fik dette her at vide, hvad han temmelig sikkert nok vilde? Hvis ikke, saa vilde Willis nok finde det ud og fortælle ham alt. Derpaa fæstede Tanterne sig ved Marston, hvem han nu nærede et bittert Had til, fordi han havde ledet ham ud paa de sibiriske Veje. Endelig søgte han at lægge Skylden over paa Dmftændighederne. Hvorfor skulde han ogsaa have Lov til at gaa ud med Marston? Hvorfor skulde den Cigar dog gøre ham saa sløv og ligegyldig for alt? faadan blev andre da ikke ved at ryge. Hvorfor skulde disse disse friske ham til at drille? det kunde han da ikke gøre for.

Saaledes blev han ved at lægge Skylden paa alt og alle undtagen sig selv, glemte, eller i hvert Fald søgte at glemme, at det dog var han selv, der havde bovet sig ud paa Frijselens Vej, at det var hans Mangel paa Karakter og Selvbeherfelse, der havde ført alt dette onde over ham.

Næste Dag gif han tidligt til Arbejde med et tungt Hjerte og et tungt Hoved, bange, hver Gang hans Navn blev nævnet, for at komme i Forhør hos Hr. Majon. Gele Dagen sløj Tanterne omkring, hvijselatte med Gaarsdagens jørgelige Begivenheder, uden at der dog var nogen sand Anger i Hjertet, — kun Haab om, at han maatte slippe for videre Følger af sin Synd.

Allerede for længere Tid siden havde Marstons Døjsfjel bakt Mistanke hos Majon, og han talte nu med Willis derom. Denne havde ogsaa lagt Mærke til adskilligt, der ikke var, som det burde være; men, skønt Willis ikke altid talte saa forstandigt og befindegt om Religion, som ønskeligt kunde være, var han dog en sand Kristen, der altid prøvede at tro det bedste om andre. Nu ansaa han det dog for ret at meddele Hr. Majon, hvad han havde lagt Mærke til. Han vidste, at Marston havde brugt mange Penge i den senere Tid; at han gerne vilde snige sig ind paa Drillehusene, naar han troede, ingen opdagede det; at han altid havde Overskud af Penge og købte kostbare Ting, som han ikke havde Brug for, men forærede sine Venner. Alt dette, var Willis sikker paa, tog flere Penge, end hans Løn kunde svare til.

Majon sad tavst nogle Minutter og tænkte paa, hvad der var floget af det, hvorpaa han spurgte Willis, hvordan det gif med Johnsen.

Willis tav. Han vilde nemlig vække Mistanke mod Robert, om han kunde undgaa det; men han vilde følge Sandheden, og sagde derfor: „Ikke saa godt, som jeg kunde ønske, Mester; jeg har egentlig oftere tænkt paa, at jeg burde tale med Dem om ham, men jeg vilde nødig tænke noget daarligt om ham. Han syntes helt anderledes, før han kom i Skomplot med Marston.“

„Er han meget fortrolig med Marston?“ spurgte Majon.

„Ja, han er,“ svarede Willis. „I Virkeligheden er han den eneste, han har nogen fortrolig Omgang med.“

„Tror De da,“ sagde Majon høitlig, „at han er delagtig med Marston i dennes flette Handlinger. Han gaar da vel ikke paa Drillehusene og sætter Penge til? Jeg burde virkelig have vidst dette før, Willis.“

„Jeg har ikke sagt noget, Mester, fordi jeg ikke vil

de anklage nogen uretfærdigt,“ bemærkede Willis ærbødig. „Jeg kan kun tale med Sikkerhed om hans fortrolige Omgang med Marston.“

„Ja, ja,“ sagde Majon, „det er ikke min Mening at ville dable Dem, Willis; men jeg anser denne Sag for at være saare vigtig. Johnsens Fædre er en af mine gamle Venner, og det vilde bedrøve mig meget, om noget ondt skulde tilfælde Drengen. Der maa sættes en Stopper for dette her. Jeg haaber da ikke, det Læderer er gaaet for vidt, og jeg vil sætte Pris paa at høre Deres Mening om Sagen.“

„Ja, Mester,“ fortsatte Willis, „jeg er bange for, at Johnsen har været ikke saa lidt i Skomplot med Marston; men med Hensyn til Brug af Penge kan jeg ikke tale med Sikkerhed; jeg har dog mine Anseer. Marston er Medlem af et ungt daarligt Selskab — Smithson og Dyle og alle disse, som har deres Tilhold i „Slibet“ og „Korsnøglerne“, og Johnsen synes at vide altfor god Velsed om deres Møder og øvrige Afgørelser, saa jeg er virkelig bange, de har faaet ham med, og en ung Mand kan selvfølgelig ikke gaa saadanne Steder uden at sætte Penge til. — Maasse jeg burde have omtalt dette før; det har ofte trykket mig, men jeg var led af at blande mig i deres Afgørelser.“

„Ja, jeg tror, De burde have omtalt det,“ sagde Majon, „og jeg haaber, De i Fremtiden ikke vil undlade at meddele mig enhver mistænkelig Oplysning af mine Folk enten i eller udenfor Værkstedet. Jeg vil ikke finde mig deri. Aldrig, saa længe jeg har drevet Forretning, har jeg haft noget saadant blandt mine Folk, og jeg er fast bestemt paa at faa det standset øjeblikkeligt.“

Hr. Majon var meget vred, da han forlod Willis, der næsten var bragt helt ud af Fatning. Han følte godt, at han havde ikke gjort alt, hvad han burde have gjort i den Sag. Roberts korte Afvisning paa hans velmente Beslædning havde jaaret hans Følelse, saa han havde ikke ført saa nøje Tilsyn, som han burde. Han var bange, de skulde le af ham, og nu havde han skadet haade Robert, Marston og Hr. Majon, blot fordi han var bange for at gøre sin Pligt samvittighedsfuldt.

Vi gør altid noget forfærdt, og ingen af os kan sige hvor meget, naar vi er bange for at gøre vor Pligt og prøve paa at ryste Ansæret af os. Vi behøver Mod — Mod til at gøre, hvad, Samvittigheden siger os, er ret, uden Frygt for Følgerne eller Folkefjæfken, hvis vi vil fylde vor Plads i Livet samvittighedsfuldt. Om Robert ikke havde været bange for de andres Spot, vilde han maasse ikke være bleven ledet ud paa Sydens Veje. Om Willis ikke havde frampet sig ved at gøre sin Pligt, fordi den var pinlig, kunde det onde maasse have været afværget i Tide. Vi ved aldrig, hvor megen Fortræd vi kan afstedkomme ved at undlade at gøre vor Pligt. Undladelseslynder er ofte lige saa skæmmende som Overtrædelseslynder.

Majons fortsatte Underfølgelser overbeviste ham snart om, at Marston havde brugt langt flere Penge, end han tjente; thi skønt han havde omhyggeligt skiftet sine Sager: Spøtstøj, Vin, Cigarer m. m., havde han dog været uforsigtig nok til at prale af dem for sine Medarbejdere, og da Majon havde dem i Forhør en for en og lagde dem, at dette var en Sag af største Betydning, samt spurgte, hvad de vidste om Marston og Roberts Afgørelser, viste det sig, at de for største Delen var villige til at meddele, hvad de vidste, og stundom endog gjorde det lidt værre, end det i Virkeligheden var. Han fandt ogsaa ud, at Robert havde brugt flere Penge, end han havde Raad til, og at han havde flere Ting i sine Gemmer, som han umuligt kunde have købt for sine egne Penge, hvis han i det hele taget havde købt dem. Hvad skulde han gøre? Tro, at Robert var en Tyv, kunde han dog ikke, selv om han var overbevist om, at Marston var det; men han var bange for, at Robert vidste Besked om sin Kammerats Uærlighed, og han besluttede om muligt at finde det ud.

Han sendte da først Bud efter Robert, medens han paa anden Maade søgte at finde Beviser for Marstons Skyld.

Da Robert fik Bud om at komme op til Hr. Majon, blev han bleg og skælvende. Han havde godt mærket, at noget gif for sig, de andre hvijsede sammen, og han troede selvfølgelig, de talte om ham; og da han nu fik Ordre til at komme op i Majons Privatkontor, fylde Tanken om hans Brøde ham med Angst. Majon lagde nøje Mærke til hans Udseende, da han traadte ind, og dette stadfæstede hans Mistanke. For Roberts egen og hans Fædres Skyld besluttede han dog ikke at læde nogen forudsagt Dom men prøve paa at finde Sandheden ud.

Han begyndte da med at sige:

„Johnsen, jeg er meget bedrøvet over at skulle tale med Dem om et saare pinligt Emne; men jeg haaber, De vil svare mig ærligt og sandt paa, hvad jeg spørger Dem om. Udfaldet af denne Sag vil for en stor Del afhænge af Dem selv. De har i den senere Tid været meget fortrolig med Marston, ikke sandt?“

„Jo, Mester.“

„Har De plejet at gaa med ham til Drillehusene efter Arbejdstid, naar De har faaet Tilladelse til at gaa ud?“

Roberts Ansigtssfarve stiftede pludselig fra bleg til færmofinrød, og Stamtærer flydte hans Øjne; men han frygtede for at sige den hele Sandhed og svarede derfor: „Jeg har været der een Gang.“

„Een Gang,“ sagde Majon isværgende, idet han fæstede sit kloge Blif paa ham. „Kun een Gang?“

Robert var tavst.

„Jeg forlanger et Svar,“ sagde Majon bestemt. „Jeg spurgte, om De plejede at gaa, og De ved, dette betyder mere end en Gang.“

„Jeg gif med ham ud til „Hunden og Hornet“ sidste Juledag, da vi var ude at spadser,“ sagde Robert, der stedse prøvede paa at undgaa Spørgsmaal.

(Fortættes.)